

речеме въ себе спокойно : или са мои-те желаніа и спзлили , или не испзлили , мене Богъ пакъ любви , и стара са за мене така , какъ то ще за мене най-добрѣ да бѣде .

Истина , мой великій и вѣчный Боже , и мой премудрый отче , азъ сѣмъ спокоенъ , и спокойно щѣ подноскамъ сичко , що ма въ животъ-атъ стигне , и нещѣ да са затѣгамъ да ида тамо , нити азъ нити мои-те другари , кадѣ ны Ты речешъ , и кадѣ ны Ты опредѣлишъ . Азъ щѣ да са държа крѣпко за Твоѣ-тѣ рѣка , и Ты щешъ секій пѣтъ да ма водишъ . И макаръ бы онаа пѣтекѣ , по конъ-то заповѣдашъ да идѣ , была каква му драго труднѣ , и мѣчна , азъ щѣ пакъ да бѣда спокоенъ , защо сѣмъ увѣренъ , чи ма Ты , вѣчна добро-то и благи , камъ мое-то щастіе водишъ . Но това щастіе са не състои въ богатство , въ достоинство и славѣ челоуѣческѣ ; защо каква полза имамъ азъ отъ сичко това , като щѣ после нѣколко дни , нѣколко месецы и години да бѣда бездушенъ трупъ ? Не , това е щастіе възвышено надъ сички-те земны добрины ; то е вѣчно порекло , то е щастіе духовно . И азъ не умеѣ това щастіе другоаче да опредѣлѣ , нити имамъ друго имя за него , но само кога кажѣ : при Бога да бѣда .

За ради това Ты , благоутробный Боже , и облачишъ и китишъ таѣ нашѣ земѣ съ толкова пріятности и дражести , да быхъме нма въ сичко твоѣ-тѣ благи познали . За ради това е наша-та пѣтека на животъ-атъ ни съ трѣнье и бодлики поси-пана , да са не быхъме слѣпо прилепили на таѣ земѣ нашѣ ; но да сме съ това като отвѣени отъ